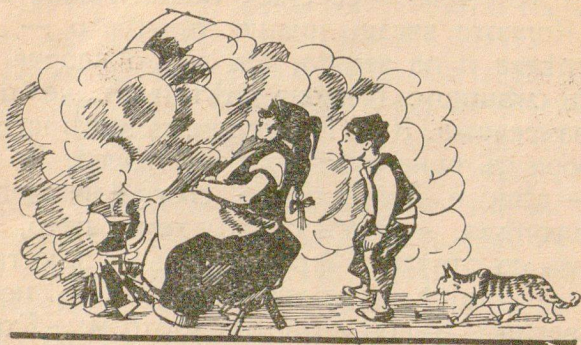

МАЛКИЯТЪ КОМИНОЧИСТАЧЪ

Цѣла нощъ фѣртуната вилнѣ, събаря керемиди, навѣва прѣспи. На заранѣта затихна. Кжщитѣ бѣха потънали въ дълбокъ чистъ снѣгъ. Отъ всѣки покривъ се проточи къмъ небето тънъкъ синкавъ димъ.

Само една кжщурка не пушеше. Баба Гена, запретната и ядосана, току слагаше сжчки въ огнището и мърморѣше:

— Какво ли е пѣкъ туй чудо? Не ще да гори — и това си е!...

Едно голѣмо кълбо димъ излѣзе изъ оджака и напълни стаята.

— Тю-ю-ю! Божичко! Не стига че замръзнахъ, ами и ще ослѣпя!... А бре, Даньо, какво е туй, бре баба?...

Даню, внучето ѝ, тъкмо поиска да каже нѣщо и закиха — веднажъ, дваждъ, триждъ.